

TÁBORI HÍRKAKAS

A DEBRECEN-NAGYERDŐI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
SÁTORALJAÚJHELYI NAGYTÁBORÁNAK
NAPI HÍRLEVELE

2012. JÚLIUS 13. (PÉNTEK)

I. ÉVF. 3. SZÁM

MEGJELENIK REGGEL:

„MIELŐTT MEGSZÓLAL A KAKAS...”

(MÁTÉ 26, 75)

SZUBJEKTÍV A BAROMFIUDVARBÓL
LÁTHATATLAN SZÍNHÁZ – A KENDŐ
MÁSİK OLDALÁN

**Szemek bekötte, szereplők készen,
a zene bekapcsol, vezetők, indulás!**

Átlépjük a küszöböt, a főszereplők lába még bizonytalanul keresi a talajt. Gyengéden, de határozottan fogjuk kezűket, most mi vagyunk a szemük. Ha csak 15 percre is, de mi vagyunk azok, akikben „vakon” megbíznak. Csak hangokat hallanak, illatokat éreznek és érintéseket kapnak. Nem látnak minket, de tudják, hogy itt vagyunk. Néha elengedjük a kezűket, de érzik, hogy mellettük állunk. Ismerős érzés, hogy valakit nem látsz,

de mégis megbízol benne? Aki kezét nyújtja neked, és még listára sem kell feliratkoznod ahhoz, hogy bejuss hozzá. Nem csúszik el az idővel, mint ahogy mi elcsúsztunk. Nem romlik el a hangosítása sem, ahogy a miénk. Olykor Ő is könnyeket csal a szemébe, de bizonyos, hogy le is törli azokat, és biztonságosan vezet téged.

Gyuris Kinga, Matuzsálem ifi

TÁBORI GYORSINTERTYÚK

KÜLÖNLEGES BESZÉLGETÉS A REGGELI ÉBRESZTŐKKEL

Reggel 6. 55. A hajnali derengésbe burkolózó tábori szobák lakói, mit sem sejtve a közelgő veszélyről, az igazak álmát alusszák. A pirkadati ködben nyolc titokzatos alak tűnik fel. Kik ezek a korai „elvetemültek”? És mit akarnak tőlünk?

Az először tábororozó ugyanis még semmit sem sejt első estéjén. Gyakori kérdése: – „Hányra állítsam be az

ébresztőórám?” A legjobb válasz azonban, hogy „nem kell beállítani!” Mert reggel a gyanútlan táborlakó mély álmába olyan klasszikus dallamok csendülnek bele, mint „Ó, Sion, ébredj”, vagy „hála, hogy itt a csendes reggel”.

Tudjuk, a táborlakók utálnak aludni, ezért mindig sok kedves hálaszóval köszönik meg az ébresztést. Ezért tehát közígyent akartunk kielégíteni azzal, hogy (hajnali negyed 7-kor felkelve!) végigkövessük a korai kórus útját, és interjút készítsünk velük. De sajnos... elaludtunk, s bő egy órával később éppen ők ébresztettek minket. Ám a különös riportot mégis közöljük.

HÍRKAKAS (A SZOBÁBAN): – *Milyen indítatás, érzés miatt kezdték el a korai, énekléses ébresztést?*

A KÓRUS (KINTRŐL): – A napfelkeltétől, míg leszáll az ég alján, Jézus nevét dicsérem én!

HÍRKAKAS (A SZOBÁBAN): – *Az álmos táborlakók gyakran morognak Önökre. Hogyan reagálnak e megjegyzésekre?*

A KÓRUS (KINTRŐL): – Ne csüggedj, lelkem, hű az Isten!

HÍRKAKAS (A SZOBÁBAN): – *Végezetül, a hét témájához kapcsolódva, mit gondolnak Önök a válságról?*

A KÓRUS (KINTRŐL): – Ébredj fel, alvó Magyarország! Az éjszakának vége már.

HÍRKAKAS (A SZOBÁBAN): – *Köszönjük szépen a „beszélgetést” és az önkéntes munkát, de azért fogadjanak el egy jó tanácsot: „Hajnalórán lelkem ébred (...) Mesterem, taníts a CSENDBEN!”*

*Iryni Tünde, Kerekes Adrienn
Matuzsálem ifi*

BESZÉLGETÉS IGNÁCZNÉ VARGA
ILDIKÓVAL, A TÁBOR TULAJDONO-
SÁNAK FELESÉGÉVEL

HÍRKAKASOK:– *Nem bosszantó Ildikó néninek a tábori gyerekek zsvajozása?*

IGNÁCZNÉ ILDIKÓ: – Mivel nekem is van két csemetém, jól ismerem a szokásaikat, egyáltalán nem zavarnak, nagyon szeretem a gyerekeket.

HÍRKAKASOK: – *De azért nyugodtabb a tábor, ha elmegyünk beszélgetésre, vagy kirándulásra, igaz?*

IGNÁCZNÉ ILDIKÓ: – Igen, ebben a csendben tudok olyan dolgokat végezni, amelyekhez koncentrálni, gondolkodni kell. Ilyenkor szoktam leülni a számítógép elé, átnézni a számlákat, intézni az átutalásokat. Amikor mindenki itt van, és nagyobb a nyüzsi, akkor nehezebb ilyeneket végezni. Ezért akkor inkább a konyhán segítek, vagy az étteremben, a felszolgálásnál.

HÍRKAKASOK: – *Tetszik tudni azért valamennyit pihenni?*

IGNÁCZNÉ ILDIKÓ: – Megmondom nektek őszintén, hogy a tavalyi szezonban csak egyszer vagy kétszer volt időm egy kicsit úszni a medencében. Az is igaz, hogy nem nagyon bírom az erős napsütést. Azt nagyon szeretem viszont, hogy leülök az árnyékban egy magasabb ponton, és csak nézem a tábort. Ez nagyon érdekes, érdemes kipróbálni. Nézem messziről, hogy alakulnak a csoportok, figyelem az arcokat, és a testbeszédből is nagyon sok mindenre lehet következtetni.

HÍRKAKASOK: – *Itt laknak Ildikó néniék, a tábor területén?*

IGNÁCZNÉ ILDIKÓ: – Van itt ugyan egy szolgálati lakásunk, ahová időnként

elvonulhatunk pihenni. De nem itt élünk, hanem lent, a városban, onnan járunk minden reggel a táborba, majd este haza.

HÍRKAKASOK: – *Hogyan szokott kikapcsolódní Ildikó néni?*

IGNÁCZNÉ ILDIKÓ: – Itthon főképp az olvasás, újságolvasás, tévézés a szórakozásom, de erre csak este van időnk. 10-11 körül pedig már lefekszünk, mert reggel korán kelünk, általában 6 órakor már itt vagyunk a táborban. Nekem az a kikapcsolódás, ha például el tudok menni Pestre, a lányomhoz. Ha pedig szabadságra megyünk, szeretünk elmenni például a Tátrába kirándulni.

Bartik Csenge, Illyés Anikó, Gonda Zsófia, Kozák Janka, Szarvas Anikó középhittan és nagyhittan

MINDENNAPI KENYÉRMORZSÁK

„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.” (Gal 5, 22)

BIBLIA A (TÁBORI) BABAÁGYBAN CSOKIMÉRTÉK

– *Kár beléjük!* – egy ismerős házaspár, ha valamilyen jobb csokoládét kapnak, ezzel a felkiáltással bújik el

kóstolgatni a kamrában a nyaláncságot, s a gyerekeik elöl rejtőzködve járnak rá a desszertre.

Bizarr mondat, kétségtelen. De valljuk be, nem csupán az ő tapasztalata, hogy a csibészek sokszor finto-rogva rá se pislognak a különleges édességekre, ugyanakkor nagy lelkesedéssel falják fel a tortabevonót meg a harmadosztályú nyuszicsokit.

Elismerem, nem szép dolog a gyerekek előtt titkolózva betömní a finomságot, hiszen ízlésüket, kulináris érzéküket azért mégiscsak elsősorban a szülőknek kellene fejleszteniük. Ám a kamrába bevonuló házaspár gesztusa csupán látványos kifejezője annak, amit az egész zsvány, ellenünk összeesküdött édességipar rejtett módon közvetít: az igazán minőségi desszertek nem gyermekeknek készülnek. Hiszen vagy alkoholosak, vagy olyan magas a kakaótartalmuk, hogy attól a kiskorúak minden tesztelés esetén – tapasztaltuk! – csak hápogni tudnak. De olyan édesség is van, amelyet ugyan falnának a lurkók, ám nem könnyen kaphatnak meg. Mi például attól kezdve, hogy kisgyerekként sikerült dekódolnunk a húgommal a kedvenc *After Eight* csokink nevében elrejtett üzenetet, folyamatos frusztrációt éreztünk:

– *Ha a gyerekeknek nyolckor kell lefeküdniük, akkor a gyártók biztosan azt akarják, hogy ne együnk belőle!* – tag-

lózott le harmadikban a felismert igazság. Pláne, hogy igen ritkán majszolhattuk e vasfüggönyön túli deszszertet. A 80-as években Magyarországon még nem is árulták, s csak a szűkmarkú nyugatnémet barátoktól kaphatott a család egyszer-egyszer, vagy a három évente lehetséges nyugati utakon sikerült a szülőknek addig kuporgatniuk az engedélyezett valutakeretet, hogy egy-egy kis dobozt besuvasszanak a Trabant – olyan amilyen – kesztyűtartójába.

Akár látja a gyerek, akár nem, hogy mit eszünk, akár nassolhat ő is belőle, akár nem, valamilyen titkos kiskori képességnek köszönhetően mindig fel tudja mérni, mi van otthon raktáron, s abból milyen ütemben mennyi fogy. Ha meg nagy ritkán átcsúszunk az ellenőrzésen, vagyis mégiscsak olyan jó az álcánk, hogy képtelen érzékelni a desszertszeletké lakásbéli jelenlétét és eltűnésük sebességét, akkor a hitelességünk fog kockán forogni. Meg persze az önmegtartóztatásra és az egészséges étkezésre nevelésünk sem lesz túl meggyőző. Mert nem nagyon lehet úgy papolni a Lélek gyümölcseről (meg igazi zöldségekről), ha a csokiban mi sem vagyunk mértékletesek.

Fazakas Gergely, Ábrahám-kör

HANGICSÁLÓ MENNYEI KAR

(A REFORMÁTUS ÉNEKESKÖNYV

DICSÉRETEIBŐL ÖSSZEÁLLÍTOTTA: HODOSSI SÁNDOR

A MEGOLDÁSOKAT A SZERKESZTŐSÉGBE KÉRJÜK)

Királyi széked kerítik Kérubok és szeráfok,
Magukat arca terítik sok százezer angyalok,
Ki bűn nélkül testünket felvöd, és lól atyánkfia,
Adjad, hogy teljes szívemből
Engedjek vétetteknek,
Hozzád kiált sebhedt szívem, lelki rózsá.

Minden erőmet összeszedem,
Elmémmnek szárnyain székihez emelkedem,
Szólok, s ha tétováz rebegése nyelvemnek,
Könyűim tanúi lesznek tiszteletemnek.

Újul a Föld színe vidám tekintetétől,
Tengelyestől reszket hús gerjedezésétől,

Szívem ajtajáruul hulljanak a závárok,
Én lelkemnek rejtekébe,
zárkózzál bé szekrényébe,
Az én lelki kezeimmel.

Eljegyzél kegyelmed pecsétjével,
zászlód alá nevem beírtad.
A keresztségnek külső fürdőjével
megmosád gyenge, erőtlen testem.

Oltsd meg patvarinknak tüzét,
lágýítsd meg bennem az indulatot
Setéségnek töríből, mely környülvett vala,
íme, engemet kivől, Ó, mindenek Ura.

Míglén éneklünk mennyégben,
Halmok áhítózódnak víg kedvvel,
Hatalmasan regnál bennünk,
Ezáltal a kegyelmi frígy felépült.

Kiadja: A Debrecen-Nagyerdői Református Egyházközség sátoraljaújhelyi nagytábora

A lap főmunkatársai: Bartik Csenge, Bertha Zoltán, Gonda Zsófia, Gutí Boglárka, Győri Krisztina, Győri Mihály, Gyuris Kinga, Hodossi Nóra, Hodossi Sándor, Illyés Anikó, Irinyi Tünde, Kerekes Adrienn, Kósa Anna, Kozák Johanna, Kozák Rudolf, Máthé Vera, Pusztai Gábor, Pusztai Réka, Szarvas Anikó (és örömmel várunk másokat is)

Felelős szerkesztő: Fazakas Gergely

Felelős kiadó: Püski Lajos

Szerkesztőségi fogadó órá: étkezések táján az ebédlő előterében